

WPROWADZENIE DO TRIDUUM PASCHALNEGO

1. Celebracja Triduum, czyli Trzech Świętych Dni (a właściwie trzech nocy) rozpoczyna się w W. Czwartek wieczorną Mszą św. Wieczery Pańskiej, a kończy Nieszporami Niedzieli Zmartwychwstania. Te dni są jednym świętem. Nie można obchodów świąt paschalnych ograniczyć tylko do Niedzieli i Poniedziałku Wielkanocnego. Przygotowaniem do Świąt Paschy nie są W. Czwartek, Piątek i Sobota, lecz 40 dni Wlk Postu. W tych dniach mamy nie robić tego, co robimy przez cały rok.
2. W Święte TP wchodzimy z dziękczynieniem, jakim jest wieczorna Msza Wieczery Pańskiej w W. Czwartek. Pod względem liturgicznym jest ona Mszą św. wzorcową dla każdej innej sprawowanej w ciągu roku. W wielu kościołach liturgia poprzedzona jest obrzędem umywania nóg („mandatum”). Na pierwszy plan celebracji Mszy Wieczery Pańskiej wysuwa się temat ustanowienia Eucharystii i Kapłaństwa, za które dziękujemy Bogu. Liturgia W. Czwartku akcentuje ponadto owoc, wydzwięk ofiary Chrystusa, jaką jest miłość również w wymiarze społecznym. Jej konkretnym wyrazem powinna być tego dnia procesja z darami, w której – oprócz chleba i wina przeznaczonych do sprawowania Eucharystii – przynoszony jest do ołtarza dar dla ubogich. Stosowną jest rzeczą, aby wierni w Komunii Wielkiego Czwartku (czy też Wigilii Paschalnej) mogli przeżyć pełny znak Eucharystii, przyjmując ją pod postaciami chleba i wina. Po Mszy św. ma miejsce przeniesienie Najśw. Sakramentu do kaplicy adoracji oraz obnażenie ołtarza na znak totalnego ogołocenia i ofiary, jakiej dokonał Jezus.
3. W W. Piątek Kościół nie sprawuje żadnej liturgii sakramentalnej, lecz celebrytuje Mękę swego Pana. W tym dniu wierni poszczą. Post w W. Piątek i Sobotę ma charakter liturgiczny w odróżnieniu od całego W. Postu (charakter ascetyczny). Pościmy, ponieważ zabrano Pana, który jest Oblubieńcem Kościoła. Centralnym wydarzeniem wieczornej liturgii Męki Pańskiej jest adoracja Krzyża, która stanowi bardzo ważny osobisty gest: chrześcijanin adorujący krzyż oddaje się Bogu do dyspozycji, by swój krzyż w łączności z krzyżem Jezusa widzieć jako narzędzie przeżywania własnego zbawienia.
4. W. Sobota ma charakter świętego odpoczynku. Chrystus po swojej męce i śmierci na krzyżu odpoczywa – na wzór swojego Ojca, który po trudzie stworzenia siódmego dnia odpoczął. W W. Sobotę Kościół nie podejmuje żadnej akcji, ale z Chrystusem trwa w odpoczynku szabatowym, rozważając śmierć Chrystusa oraz Jego zstąpienie do otchłani, a także w modlitwie i poście oczekując na Zmartwychwstanie. (Nie ma określenia „liturgia W. Soboty”).
5. Liturgia Wigilii Paschalnej w nocy z soboty na niedzielę jest najważniejszym momentem roku liturgicznego. Jest ona matką wszystkich świętych wigilii i wszelkiej liturgii Kościoła. Tę liturgię nie wolno sprawować przed zachodem słońca. Powinna to być noc czuwania na cześć Zmartwychwstałego Pana, w której uczestniczymy ze świecami. W czasie liturgii rozbrzmiewa po 40 – dniowej przerwie radosne „Alleluja”. Wigilia Paschalna składa się z czterech części: L. Światła, L. Słowa, L. Chrzcielnia i L. Eucharystyczna. Po Wigilii w nocy (lub w niedzielę rano) następuje procesja rezurekcyjna. Wigilia Paschalna jest najwłaściwszym miejscem udzielania chrztu (w niektórych miejscach – przez zanurzenie).
6. W Niedzielę Zmartwychwstania kończy się Święte Triduum Paschalne. Kościół uroczyście świętuje osiem początkowych dni okresu wielkanocnego przeżywając tzw. Oktawę Paschy. Liturgiczny Dzień Zmartwychwstania trwa więc osiem dni.
7. Liturgia nie jest dziełem „jednego aktora” – kapłana, ale stanowi dzieło całej wspólnoty, dlatego wierni świeccy winni czynnie zaangażować się w liturgię.

ks. Dominik Wodniczak, proboszcz